

Az elígért lány

*Azokban az években, amikor egy átlagos
tétlen kóválygás közben úgy emelkedik
ki egy elhanyagolt lakónegyed
az elburjázott kertségből,
mintha foltokban csapna le
az apokalipszis, másra sem vágyom,
mint sértetlenül átvágni a sebzett
tájakon, hogy vakmerőségemért cserébe,
egy kerítésen át, talán rács mögül
integessen nekem a jövőbeli lányom.*

*Ígéret és jövendölés egyaránt
úgy cseng a fülembé vissza,
ahogy a meddő aszfalt túri
hangtalanul a lépteim súlyát.*

*Azokban az években, amikor
foglyul ejtett a lépcsőházak
gyógyszerszága, ujjongva néztem
a széttört járdából feltárt
koponyákat az építkezésen.*

*Minden folyosón és konyhában
a linóleum mintája fekete-fehérben,
mint a mikroszkóp alatt az osztódó sejtek.*

*Minden konyha egy lombik,
amiben törpesellők tenyésznek,
kapálóznak az emléforma üvegben,
bárhogy szeretnék, nem törik át.*

*Mindig van egy rés, amin bekúszik a köd,
egyésül a süllő zsír szagával –
sötétkamráink és lépcsőházaink
levakarhatatlan magzatmáza.*

*Azokban az években, amikor kiszabadulsz,
és a szemedbe tűz az édes sárgabarackok héja,*

*mintha számtalan nap lángolna egy galaxisban,
mint az úr háttere, tátong feketén
a kerítés mögött egy őszöreg anyóka.*

*Ami sosem volt, jobb is eladni előre,
aztán mindent szétszedni alóla.*

Az eladott lány

*Irritál, ha túl közel vagy,
nyafogott, míg klaffogott a vonat
kivénhedt mozdonya, fülcimpáján a kő
tűzszemű rovar röpte a hó felett,
holott ez itt a bepállott fülke,
diavetítés egyetlen ablak:*

*térdig ködben álló birkák és borjak
viskócsontok előtt zúzmarával hímzett
smaragdföldben – hullabál a tél
és mennyi báj fagyponthoz
egy reszketős lábú tarka tehénben;*

*ipari hó, rajta rizspor, és remegése
ezernyi fürtje, csókák rágta szőlőkacs
meddő tekergetése – miféle lemez akadt el
az elhagyott házban, deres fő-fák között
fennakadt nyáruszadék a lefitymált
ajándék vízmosásban;*

*nyáruszadék, ez mi már, szószörny,
testünk salakja, forrásunk patakká duzzadt,
kicsinyét elapasztja, őrt áll pár kémény,
téglapasztor, jégcsapszakáll összetört
állkapcsán, feldarálja, új életet ölt
immár élettelen, hogy szolgálja azt,
aki túl van az életen;*

*utcák felhúzódtott szemöldökszőrszála,
vásott, vézna fasor dűhében reszkető
téglafal felszentelt szigora, hervadt csokrok
dögbúze kápolna cetpufók gyomrában
és mögötte, amit sosem ért meg,*

*miért kellene pont neki elmagyarázni,
főleg, hogy senki sem kérte,
amit úgylis mindenki értett;*

*láttál már embert úgy igazán könyörögni,
mint elvarázsolt és felfuvalkodott egeret,
köpönyege mint a felkavart avar,
szagat szét fölötted talajt
és lépeget önmaga szőnyegén
egy túlrejtett ábránd, nevetve saját nevén,
testét, ha kell, felcsavarva;*

*megegzem magam szemed és ékszered tűzkövén,
hóból, halálból kimondva, kibontva,
hisz holt táj érlelt minket arra,
hogy csöndünk és dühünk egyaránt
szörnyű legyen az egész családnak,
mint kerek tál pörög böte kéz nélkül
szaladva falnak, mintha két eget szegne
akár nyugvó hold, akár kelő nap;*

*ne mondj ilyet, sikít fel házam láttán,
fala beszakadt, fedele kátrány,
függönye zúzmara faágról,
és miután tüzed kialudt,
magamét is szívesen kioltom,
szikra röpül messze a hóban,
fél füled, fél szíved kihajítom.*